

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 sierpnia 2021 r. [C(2021)5963 final] wydanej na podstawie rozporządzenia (EG) nr 1049/2001, oddalającej wniosek potwierdzający skarżącą z dnia 6 maja 2021 r. o udzielenie pełnego dostępu do dokumentu „Briefing for the EU RCF co-chair for the Regulatory Cooperation Forum meeting on 3–4 February 2020” [Ares(2021)1264866], w zakresie, w jakim podstawę oddalenia tego wniosku stanowi przesłanka odmowy dostępu przewidziana w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, a tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji C(2021) 5963 final z dnia 5 sierpnia 2021 r. o odmowie udzielenia nieograniczonego dostępu do dokumentu dotyczącego przygotowania posiedzenia Forum Współpracy Regulacyjnej (RCF) w ramach Kompleksowej Umowy Gospodarczo-Handlowej UE-Kanada(CETA) strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ poprzez błędne zastosowanie prawa.
 - Błędne jest założenie dotyczące nasuszenia stosunków międzynarodowych w rozumieniu tego przepisu, uzasadnione twierdzeniem, iż ujawnienie wewnętrznych rozważań strategicznych mogłoby zagrozić pomyślnemu zakończeniu trwających rozmów w przedmiocie wprowadzenia w życie tej umowy.
 - Błędne jest założenie dotyczące nasuszenia stosunków międzynarodowych w rozumieniu tego przepisu, uzasadnione twierdzeniem, iż wykorzystane informacje mogłyby także zostać wykorzystane przeciwko Unii przez państwa trzecie.
 - Błędne jest także założenie dotyczące naruszenia stosunków międzynarodowych w rozumieniu tego przepisu, uzasadnione twierdzeniem, iż w przeciwnym wypadku współpraca z Kanadą mogłaby zostać zagrożona.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez błędną decyzję o ujawnieniu jedynie części spornego dokumentu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 poprzez brak ograniczenia czasowego odmowy dostępu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2021 r. – Bloom / Parlament i Rada

(Sprawa T-645/21)

(2021/C 481/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bloom (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci C. Saynac i L. Chovet-Ballester)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, na podstawie art. 256 i 263 TFUE, częściowej nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1139 z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiającego Europejski Fundusz Morski, Rybacki i Akwakultury oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1004 (Dz.U. 2021, L 247, s. 1), w szczególności jego art. 17, 18 i 19;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia celów dotyczących wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju. Skarżąca twierdzi, że art. 17, 18 i 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1139 z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiającego Europejski Fundusz Morski, Rybacki i Akwakultury oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1004 (zwanego dalej „rozporządzeniem EFMRA”) wprowadzają ponownie dotacje o skutkach szkodliwych dla środowiska morskiego, co stanowi naruszenie celów dotyczących wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju potwierdzonych w przepisach europejskich.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przyjętych w prawie Unii ogólnych zasad ostrożności i proporcjonalności. Zdaniem skarżącej art. 17, 18 i 19 rozporządzenia EFMRA są sprzeczne z zasadą ostrożności zapisaną w art. 191 ust. 2 TFUE. Ponadto skutki stosowania wyżej wymienionych artykułów są niezgodne z zasadą proporcjonalności mającą zastosowanie w zakresie rybołówstwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza, Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego z dnia 9 lipca 2004 r. i zasady wykonywania konwencji w dobrej wierze. Skarżąca utrzymuje, że art. 17, 18 i 19 rozporządzenia EFMRA są sprzeczne z zobowiązaniami w zakresie przeciwdziałania przełowieniu i ochrony zasobów morskich przewidzianymi w wyżej wymienionych konwencjach. Przez przyjęcie kwestionowanych artykułów Parlament i Rada naruszyły zasadę wykonywania konwencji w dobrej wierze.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2021 r. – Sberbank Europe / EBC

(Sprawa T-647/21)

(2021/C 481/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sberbank Europe AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: M. Fellner, lawyer)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 2 sierpnia 2021 (¹) oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwanaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zakazu ponownego karania w rozumieniu art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i art. 4 Europejskiej konwencji praw człowieka (zwanej dalej „EKPCz”).